

Reč života - jul 2018.

“Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim.” (2Kor 12,9).

U drugom pismu zajednici u Korintu, apostol Pavle raspravlja sa nekima koji dovode u pitanje legitimitet njegove apostolske aktivnosti, na šta se on brani, ali ne navodi svoje zasluge i dostignuća. Naprotiv, on naglašava dela koja je Bog ostvario, u njemu i kroz njega.

Pavle govori o jednom svom mističnom iskustvu, kao dubokom odnosu sa Bogom^[1], ali i poverava svoju patnju zbog "trnja" koje ga muči. Ne objašnjava šta je to tačno, ali je jasno da se radi o nečem veoma neprijatnom, što bi moglo ugroziti njegovu posvećenost evangelizatora. Iz tog razloga, poverava se da je tražio od Boga da ga oslobodi od tog nečeg, ali odgovor koji dobija upravo od Njega, Boga, je šokantan:

“Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim”.

Svi mi neprestano doživljavamo našu, ali i kod drugih, fizičku, psihološku i duhovnu krhkost, i uviđamo oko sebe napaćeno i zalutalo čovečanstvo. Osećamo se slabi i nesposobni, ne samo da rešimo te poteškoće, nego čak i da se suočimo sa njima, ograničavajući se na to, da, barem, ne povredimo nikoga.

Ovo Pavlovo iskustvo međutim, otvara nam jedan novi horizont: prepoznavši i prihvativši naše slabosti, možemo se potpuno prepustiti Ocu, koji nas voli takve kakvi jesmo, i želi da nas podrži na našem putu. Nastavljajući ovo pismo, on dodaje: "Kad sam slab, onda sam jak"^[2].

S tim u vezi, Kjara Lubik je napisala: "[...] Naš razum se buni protiv jedne takve logike, jer uočava upadljivu kontradikciju, što je jednostavno zaprepasćujući paradoks. Ali upravo to izražava jednu od samih suštinskih istina hrišćanske vere. Isus nam to objašnjava svojim životom, a pre svega njegovom smrću. Kada je to On izvršio delo koje mu je Otac poverio? Kada je otkupio čovečanstvo? Kada je pokorio greh? Kada je umro na krstu, onako klonuo, nakon što je uzviknuo: "Bože moj, moj Bože, zašto si me ostavio". Isus je bio jak upravo kada je bio slab. Isus je mogao da stvori novi Božiji narod i samim propovedanjem, ili sa još kojim čudom više, ili nekim drugim izuzetnim gestom. Ali ne. Ne, zato što je Crkva Božje delo, a u bolu i samo u bolu cvetaju Božija dela. Dakle, u našoj slabosti, iskustvu naše krhkosti, leži jedinstvena prilika: da doživimo snagu mrtvog i vaskrslog Hrista [...]"^[3]

“Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim”.

To je paradoks Jevanđelja: zemlja je obećana blagima^[4]; Marija, u Magnifikatu (Veličaj)^[5], veliča moć Gospoda, koja se može potpuno i definitivno izraziti i u ličnim životnim iskustvima i u istoriji čovečanstva, upravo u malenkosti i potpunom poverenju u Božiju delotvornost.

Komentarišući ovo iskustvo Pavla, Kjara još dodaje: "[...] izbor koji mi hrišćani moramo napraviti je upravo suprotno od onoga što se čini obično. Tu se zaista ide protiv struje. U svetu se obično smatra kao ideal života - uspeh, moć, prestiž... Pavle nam govori da se, naprotiv, treba hvaliti slabostima. [...] Imajmo poverenje u Boga. On će da deluje kroz našu slabost, kroz našu ništavnost. I kada je On taj koji

čini, možemo biti sigurni da će On činiti velike stvari, stvorivši neprolazno dobro koje idu u susret stvarnim potrebama pojedinaca i zajednice ".^[6]

Leticija Magri

^[1] Cfr. 2 Cor 11, 1-7a

^[2] Cfr. 2 Cor 12, 10

^[3] Cfr. C. Lubich, *La forza del dolore*, Città Nuova, 44, [2000], 12, p.7.

^[4] Cfr. Mt 5,5

^[5] Cfr. Lc 1, 46-55

^[6] Cfr. C. Lubich, *Dio opera sulla nostra debolezza*, Città Nuova, 26, [1982], 11/12, p.59.